

Men schrijft in te Tongeren bij H. Collé, uitgever en eigenaar van dit blad.

De POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

TWEEDE BLAD

Zelfbeheersching.

Een heldendaad is het zich zelven te kunnen beheerschen in moeilijke omstandigheden, in gewichtige toestanden en daardoor gansch anders te handelen, dan onze driftigheid het in onze onstuimige verwoering wel wil aanraden.

Men moet niet denken dat het zeer gemakkelijk is en doodenvoudig om uit te voeren. Nauwelijks immers trapt iemand ons op den voet, of onze mond heeft een scherp verwijt, weloms een scheldwoord gereed. Voegt iemand ons een woord toe, dat onze kittelhoorigheid prikket en onze naarnemendheid opwekt, raj zijn wij gereed om met bitsigheid te antwoorden en in groefheid met groefheid te bejelen.

Men moet niet denken dat het zeer gemakkelijk is en doodenvoudig om uit te voeren. Nauwelijks immers trapt iemand ons op den voet, of onze mond heeft een scherp verwijt, weloms een scheldwoord gereed.

Men maakt zich vijanden waar men vrienden noodig heeft en verwijderd van zich de personen, wier genezende omstandigheden, wier gansche houding ons kostbaar, wier achtzaming en waardering ons onschatbaar zijn.

Haastige woorden, onbedacht in driftigheid uitgesproken, hebben reeds veel onaangenaamheden nagesleept.

Mag het dus geen heldendaad heeten, wanneer men zich in zulke omstandigheden overheerschen kan en zijne drift, zijne gramstoring, zijne bedwingen? Is het geen wonderwerk, wanneer men zelfs verzonkelijk wordt en geschaad, dat men meeser over zich zelven weze en in de palen wete te blijven van een verstandige handelwijze?

Verdient het geen lof, wanneer wij onze long weten in te toomen en onze bittere woorden binnen de nogtans van vervoerende ontroering trillende lippen te houden, wanneer wij ons op onaangename wijze bejegend, ja, uitgescholden en bedreigd hooren en dit zonder het te verdienen?

Voorwaar daartoe moet men zielsterkte bezitten.

Daartoe moet men zich geend hebben in ongemeen geduld en jegens onzen naast met de beste gevoelens van broederlijke, verdraagzaamheid en vergevingsgezindheid bezield zijn waardoor wij er toe geraken, — tot onze groote verbazing wellicht — zeer edelmoedig te handelen.

De mensch weet niet waartoe hij al in staat is.

Hij kent de uitgestrektheid niet van zijn macht, de vermogens van zijne kracht en dat blijkt dan ook maar enkel wanneer hij in een buitengewoon geachtigen toestand wordt gebracht.

Neer, wij weten niet en kunnen niet beseffen waartoe wij zoo al bekwaam zijn, en de omstandigheden alleen komen er ons van overduidelijk en doet ons dan eens recht goed ons zelve kennen.

Welnu, wij moeten daartoe alle gelegenheden trachten op te sporen en te baat te nemen. Wij behooren ons voortdurend in die heilzame zelfbeheersching te oefenen en geene gelegenheid laten voorbijgaan om daarin eenigen vooruitgang te doen.

Nu zal men mij opproepen, dat het gemakkelijk is te spreken is en iemand het geduld, de verdraagzaamheid, ja, de zachtmoedigheid aan te preliken, zonder daarbij eens duidelijk aan te toonen welke doelmatige middelen daartoe in 't werk moeten gesteld worden.

Maar die middelen zijn eenvoudige! Men hoeft ze maar enkel te bezigen, zonder narzelen en niet een vast besluit, om er de heilzame gevolgen van te ondervinden.

Een dier middeltjes is het volgende: Wanneer wij op onrechtvaardige wijze worden aangesproken; als wij ons ver wijt, eene bedreiging, een scheldwoord worden toegezonden; kortom als men op onze teenen trapt, dan pogen men eerst gedurende enkele seconden te zwijgen; voorzichtig den mond gesloten, al moester wij ook op de lippen bijten en de vuisen sluiten dat de angelen in het veld dringen.

Men mag het geloovent: Zoo wij de eersten stond van granschap laten voorbijgaan, dan zal dezelve zooderling suel afkoelen, wij de gezonde gedachte ons in tijds zal doen inzien hoe nutteloos het is, hoe gevaarlijk het ook wezen kan ons dor, droef te laten vervoeren en groefheid met groefheid betaald te zetten.

Wij zullen daardoor ook beter de gepaste woorden vinden, om op eene bezadigde maar des te doestreffendere wijze te antwoorden en denzede, die ons uitgeschold, bedreigde of verweet, met verstand en koelbloedigheid op zijne plaats te zetten en het recht naar onzen kant te doen keeren.

Wilde menigenen op onzen kleinen raad volgen, gewis werd veel kraakel vermeden; erge twist en tweedracht verhoed; groote oneenigheid onmogelijk gemaakt, en wel zouden men en vrouw met elkaar in vrede leven; vrienden en beminden met elkander overeenkomen in duurzame verstandhouding, en oneindig veel misverstand zou uit de wijde wereld zijn geweerd!

Daardoor wordt men bekwaam tot verborgene heldendaden.

Daarom moet men zich geend hebben in ongemeen geduld en jegens onzen naast met de beste gevoelens van broederlijke, verdraagzaamheid en vergevingsgezindheid bezield zijn waardoor wij er toe geraken, — tot onze groote verbazing wellicht — zeer edelmoedig te handelen.

De mensch weet niet waartoe hij al in staat is.

Hij kent de uitgestrektheid niet van zijn macht, de vermogens van zijne kracht en dat blijkt dan ook maar enkel wanneer hij in een buitengewoon geachtigen toestand wordt gebracht.

Neer, wij weten niet en kunnen niet beseffen waartoe wij zoo al bekwaam zijn, en de omstandigheden alleen komen er ons van overduidelijk en doet ons dan eens recht goed ons zelve kennen.

ROSAMUNDE

(30° VERVOLG).

Haar einde was geleidelijk en zacht. Het scheen wel haast alsof zij stierf dan de overmaat van een geluk, waarvan zij voortdurend gedroomd, waarnaar zij voortdurend gehunkerd, maar waarop zij nauwelijks meer gehoopt had in de troosteloze eeuwigheid van het gesticht. Eens sprak zij tot Rosamunde:

— Ik vroeg mij wel eens af, als ik dacht aan ontsnappen, of gij mijn kind, mij nog zoudt willen kennen — of gij mij niet met een blik van afschuw in uw oogten van u wijzen zoudt, met een: « Ga weg, vrouw! »

— O, Rosa, als gij zoo wreed waart geweest, dan zou ik naar de rivier zijn gegaan en enkel tot het donker hebben gewacht om mij te verdrinken, op eene plek onder de wilgen. Ik had de pleke reeds uitgekozen voor ik tot u kwam. Ik had dus mijn redingsmiddel bij de hand. Ik zou in geen geval naar dat huis zijn teruggegaan.

— Moeder, moeder, moeder — spreek toch zoo niet! — en lieve woorden, kussen en tranen susten haar.

— Rosa, mijn engel — ik ben nu al te gelukkig, zegde zij soms. En dan scheen inderdaad alle besef van zwakte en pijn onder te gaan in een gevoel van onuitsprekelijke blijdschap. Zij scheen niet te lijden, hoewel elken dag haar een stap nader bracht tot het graf.

Op een morgen tegen het eind van April toen de lucht vol guren was en de zee lag als salfter, sloeg

de hemel komt, en dan houden wij kermis. St-Pieter trok een scheet gezicht, want hij wist wel dat hij nog lange jaren zou moeten wachten.

En, inderdaad, de hesp hangt er nog. — GOUD. — De aardrijkmachtige Pil Walthery is meer waard dan goud voor al degenen welke aan gal en slijm lijden of dik wijls aan ziekten en onpasselijkheden blootgesteld zijn. 1 fr. overal.

Blik op de graangewassen in Mei en nu 'n bemoesting.

De herf-granen, tarwe, rogge en zomergarst, welke in september-oktober gezaaid werden, zijn nu in volle groei en reeds kan men voorzeden welke de opbrengst zij zal, wel te verstaan indien de grond genoeg voedende stoffen inhoudt en het weder gunstig is.

Men kan nu geene meststoffen meer aan die granen toedienen. Zulks moet gedaan worden geestelijk vóór de planting en gedeeltelijk na den winter.

Indien het graan genoeg stikstofhoudend, potasachtig en fosfophoorhoudende meststoffen ontvangen heeft, en in eenen goede broedengroei gezind werd, dan is de winter dit jaar niet bezwaar geweest is, moeten nu de jonge planten in volen groei zijn, sterk en een goed oogt behoeven.

Het uitwreken der verschiedene meststoffen blijkt op verschillende tijdstippen; aloo is de werking van het stikstofhoudend met betel veel sneller en vooral veel meer zichtbaar dan die der potas-achtige en fosfophoorhoudende meststoffen. Deze laatste werken vooral op de

geogeste ophrengst, zij leveren eene langere jaar, een dikker graan, meelachtiger, zwaarder en van eene schone kleur. Doch, in den loop van den groei, draagt de potasch bij tot het vormen van sterkere sament, beter bestand tegen het omvallen, lang re en st rkere bladen, minder onderhevig aan den koorsbrand.

Oude 's gewone voorwaarde, welke is het beste oogenblik om deze verschiedene meststoffen toe te dienen?

De potasch-achtige meststoffen, op de dosis van 3 tot 500 kilo, de potasch on ter vorm van 400 kilo kaniet of 100 kilo chloruur per hectaar zullen, zoolang mogelijk voor de zaaing toegepast en ondergraven worden. Het stikstofhoudend meststoff, betog ouder vorm van ammoniakzulfat, betog ouder dien van sodantraat, zal in twee maal toegepast worden, het eerste voor de zaaing en het tweede op de veld van den winter. Voor den winter kan er geen kwestie zijn sodantraat te gebruiken op trafte zijn aan verliezen in den ondergrond, als gevolg van de regens, bloot te stellen. Daren tegen wordt het sulfaat van ammoniak niet door de waters wegge-peld.

Men gebruikt, gemiddeld, per hectaar, 75 kil. ammoniakzulfat, voor de zaaing. Na den winter, als de grond is opgedroogd, is het gebruik van ammoniakzulfat, op de dosis van 100 tot 150 kil, per hectaar, nog aan te raden, op voorwaarde het teg-gebruiken een veertien-alf dagen voor de bemoesting van den groei en het door de egging o der te delven. De werking dezer meststoffen is meer regelmatig dan die van het nitraat en zij duurt tot de rijpheid.

Indien de stikstofhoudende bemoesting uitsluitend onder de vorm van nitraat gegeven werd, zou men zich aan misrekeningen kunnen blootstellen; men heeft planten gezien, welke eene goede dosis nitraat ontvangen hadden, lieten door het gebrek aan stikstof, na de overvloedige regens die het mest-tof buiten het bereik der wortels med-geslep t hadden.

Nogtans is het aan te raden 500 kil. ammoniakzulfat door 100 kil. nitraat te vervingen, als het graan zwak is en veel van den winter geleden heeft.

Jean BLOUX, Landbouw-Ingenieur.

ALLERLEI NIEUWS

ROOF VAN KERKELIJKE GOEDEREN IN FRANKRIJK. — Mr de Bisschop van Meaux heeft de statistiek opgemaakt van de goederen, welke door de scheidingswet aan de kerk en aan de geestelijkheid zijn onttrokken.

Daaruit blijkt, dat de mensa episcopalis, het Bisschoppelijk kapittel, de kathedraal en de seminarie's onttrokken werden van een kapitaal van 1,378,320 fr. 't zij van eene rente van 44 7/8 fr., welke bestemd was voor gestichte H. Missen. Die missen kunnen nu niet meer gedaan worden.

De pensioenkas werd beroofd van 455,000 fr., de verschiede de-aarts-priesters van Meaux, Comblains, Provins, Fontainebleau en Melun verloren meer dan 4 miljoen fr.; k aan goederen en 125,000 frank aan rente.

En dan wordt bij deze sommen nog niet gerekend de jaer-wedden van de geestelijken, waardoor aan het dooies nog eene schade van 18 miljoen wordt toegebracht.

Wij van den Paus eet, berst ervan, zegde Napoleon I.

Hij sprak van onderverding.

VOOR UWE VLOEREN, eischt altijd de o-muntige merk F van G. Freve & Co, Gent. Het zijn de beste.

— En Rosamunde, uw dochter zal het u vergeldten, zegden de stervende lippen, — en de stervende handen legden Rosamunde's hand in de zijne.

Rosamunde en Ronald ontmoetten, elkander eerst nadat het stoffelijk overschot der moeder was ter ruste gelegd in een schilderachtig hoekje van de vreedelingsbegravingsplaats, waar de cypressen zich hemelwaarts spitst n uit een tuin van rozen en vuurlelie, die als de vlammen waren van een reinigend vuur. Rosamunde en Sir William waren de eenige treurende bij dat vreemde graf in de vreedende aarde. Ook Ronald had gewenscht er bij tegenwoordig te zijn. Maar Sir William had het hem geweigerd.

Dit trouwige leven kan niet stil genoeg ondergaan, zegde Sir William tot den jongen man. Er zijn op de wereld slechts twee personen, die deze vrouw hebben liefgehad — en het is passend dat enkel die twee haar de laatste eer bewijzen.

Het was op den terugweg van het kerkhof, dat Sir William voor het eerst met Rosa weer over Ronald sprak.

— Uw beminde is eergisteren te Valencia aangekomen, Rosa, zegde hij — en hij verlangte zeer om u te zien. Ik heb u tot op dit oogenblik niet over hem willen spreken. Maar mij dunkt dat gij hem zeer gelukkig zoudt maken door hem in den namiddag nog te ontvangen.

— Ik heb geen beminde meer, vader. Ik heb aan Ronald gezegd dat tusschen ons alles uit was — en ik hoop dat hij daarmee vrede heeft gevonden.

— Neen, kind, dat heeft hij niet — en dat zal hij nooit vinden, zoolang ge niet zijne vromen geworden zijt. En het was erg dwaas van u, zoo'n brief aan hem te schrijven. En nog dwazer was het, uw wijsheid te luchten en conclusies te trekken over zoo'a ernstige kwestie als die van

— Een halssnoer van Maria Stuart. — In de Engelsche blader, komt de volgende geschiedenis voor: Een jonge vrouw die per rijtuig het Noorden van Schotland doorkruiste, heeft zekeren dag in den algeopen winter voor het winkelraam van een eenvoudige ijzer- en gliewinkel staag, waar ook ladders, enz., verkocht werden. Zij wilde het gebroken kettingje van haren reusruiper vervangen.

De winkelier doorzocht al zijne schoven doch vond niet wat de juffer verlangde. Ten slotte kwam hij met een oud halssnoer van zwarte perlen aan een fijn kettingje voor den dag, en bood dat aan de juffer voor de koop van 12 shillings en 6 pence (ongeveer 15.75 fr.).

De paarle: kwamen voor de juffer zoo prachtig voor, dat zij den koop sloot, en zich met eenen oudheidskoopver gaf. Er is dadelijk 150,000 fr. voor wilde betalen.

Het was het halssnoer van Maria Stuart, dat sedert 300 jaar verwoenen was. De ongelukkige koningin droeg het nog denzelfden morgen dat zij in het kasteel van Folkeingy ter dood werd gebracht.

Thans is het halssnoer van 12 shillings bij opbod verkocht aan 400,000 fr.

HET SCHIJNT dat een mooie chroino nu bij de pakken van een kilo Sukkerij - der Trappisten - Vincart en Zn. gevoegd is.

TEGEN DE HOEDSPELDEN. — Te Berlijn wordt den strijd tegen de al te lange hoedspelden krachtdadig voortgezet.

Het bestuur der maatschappij van de omnibussen en deze van de tramways hebben den politieprefek verwilligd, dat zij de dames die met moordprijnen gewapend zijn, niet meer in de rijtuigen toegelaten zijn.

WILT GIJ wedstrijdieren hebben, geeft aan uw merrieveulen en veulen van goed ras, verrijkten kokoskok N° 4, het rijkste van alle producten (76 % rijkdom). Enig fabriekart. Het Syndicaat van Landen.

Vereischt geplombeerde zakken met het gedeeponerd fabriekmerk.

EN TRAM IN ALUMINIUM. — Te Zurich heeft de bevolking de verledene week plaats mogen aemen in bijgevoegde rijtuigen, waarvan gansch het metaalgedeelte in aluminium was vervaardigd.

Twaalf rijtuigen hebben de proef doorstaan, die geslaagd is.

Cornelis zette 't op een loopen, Raudt, vrienden, ees waarheen... Er eenen pakken van 't Wit Stoopke, Want beter is er geen... Vieux Systeme merk: 't Wit Stoopke Jacques Neefs. Antwerpen.

PAPIEREN BORDEN. — De groote

erfelijke ziekten, zonder vooraf eens, uw vader te raadplegen, die wel eenige aanspraak heeft om dit punt een beetje beschouwd te worden als eene autoriteit.

Vader — misleid mij niet! Stel niet mijn geluk boven het geluk van Ronald! — Mijne moeder moet toch krankzinnig zijn geweest — eenmaal, voor langen tijd — en u, die haar hebt liefgehad, zoudt haar niet hebben laten opsluiten, haar niet hebben laten lijden wat ze geleden heeft.

— En gij zult voor 't offer uw loon hebben, want Ronald heeft getoond dat zijne liefde voor u is als het zuiverste goud... En nu, mijn kind, moet ik u dus iets voorstellen. Deze treurige episode moet een familiegeheim blijven. En daarom is mijn plan, dat gij en Ronald onverwijld te Madrid u laat trouwen, en dat ge dan spoedig naar Tu gley terugkeert, na een huwelijksreisje in Zwitserland.

Alle praates en opschudding zullen daardoor vermeden worden, en ook al de banaliteiten van eene conventionele trouwpartij. Mochten de menschen later vragen waarom ge in Spanje en niet in Engeland zijt getrouwd, dan zal het aan mij staan daarop het antwoord te geven.

— Maar tante, en Octavia en Wilfred, — wat zullen die er wel van denken?

— Net wat zij verkiezen — dat staat hun vrij. Voor hen is het noodig gedaan. Mijne zuster Margaret woont niet langer bij mij in, maar in een huisje van hare eigen keus — te Bernes. Het is niet zoo heel in de buurt van Tungley, maar dicht bij Wilfred's kantoor in de City, — en dat is voor uw tante toch de hoofdzaak. Want zoolang ge weet, is Wilfred voor haar de zon en de maan en de sterren.

PETIT BEURRE PAREIN

— Een halssnoer van Maria Stuart. — In de Engelsche blader, komt de volgende geschiedenis voor: Een jonge vrouw die per rijtuig het Noorden van Schotland doorkruiste, heeft zekeren dag in den algeopen winter voor het winkelraam van een eenvoudige ijzer- en gliewinkel staag, waar ook ladders, enz., verkocht werden. Zij wilde het gebroken kettingje van haren reusruiper vervangen.

De winkelier doorzocht al zijne schoven doch vond niet wat de juffer verlangde. Ten slotte kwam hij met een oud halssnoer van zwarte perlen aan een fijn kettingje voor den dag, en bood dat aan de juffer voor de koop van 12 shillings en 6 pence (ongeveer 15.75 fr.).

De paarle: kwamen voor de juffer zoo prachtig voor, dat zij den koop sloot, en zich met eenen oudheidskoopver gaf. Er is dadelijk 150,000 fr. voor wilde betalen.

Het was het halssnoer van Maria Stuart, dat sedert 300 jaar verwoenen was. De ongelukkige koningin droeg het nog denzelfden morgen dat zij in het kasteel van Folkeingy ter dood werd gebracht.

Thans is het halssnoer van 12 shillings bij opbod verkocht aan 400,000 fr.

HET SCHIJNT dat een mooie chroino nu bij de pakken van een kilo Sukkerij - der Trappisten - Vincart en Zn. gevoegd is.

TEGEN DE HOEDSPELDEN. — Te Berlijn wordt den strijd tegen de al te lange hoedspelden krachtdadig voortgezet.

Het bestuur der maatschappij van de omnibussen en deze van de tramways hebben den politieprefek verwilligd, dat zij de dames die met moordprijnen gewapend zijn, niet meer in de rijtuigen toegelaten zijn.

WILT GIJ wedstrijdieren hebben, geeft aan uw merrieveulen en veulen van goed ras, verrijkten kokoskok N° 4, het rijkste van alle producten (76 % rijkdom). Enig fabriekart. Het Syndicaat van Landen.

Vereischt geplombeerde zakken met het gedeeponerd fabriekmerk.

EN TRAM IN ALUMINIUM. — Te Zurich heeft de bevolking de verledene week plaats mogen aemen in bijgevoegde rijtuigen, waarvan gansch het metaalgedeelte in aluminium was vervaardigd.

Twaalf rijtuigen hebben de proef doorstaan, die geslaagd is.

Cornelis zette 't op een loopen, Raudt, vrienden, ees waarheen... Er eenen pakken van 't Wit Stoopke, Want beter is er geen... Vieux Systeme merk: 't Wit Stoopke Jacques Neefs. Antwerpen.

PAPIEREN BORDEN. — De groote

erfelijke ziekten, zonder vooraf eens, uw vader te raadplegen, die wel eenige aanspraak heeft om dit punt een beetje beschouwd te worden als eene autoriteit.

Vader — misleid mij niet! Stel niet mijn geluk boven het geluk van Ronald! — Mijne moeder moet toch krankzinnig zijn geweest — eenmaal, voor langen tijd — en u, die haar hebt liefgehad, zoudt haar niet hebben laten opsluiten, haar niet hebben laten lijden wat ze geleden heeft.

— En gij zult voor 't offer uw loon hebben, want Ronald heeft getoond dat zijne liefde voor u is als het zuiverste goud... En nu, mijn kind, moet ik u dus iets voorstellen. Deze treurige episode moet een familiegeheim blijven. En daarom is mijn plan, dat gij en Ronald onverwijld te Madrid u laat trouwen, en dat ge dan spoedig naar Tu gley terugkeert, na een huwelijksreisje in Zwitserland.

Alle praates en opschudding zullen daardoor vermeden worden, en ook al de banaliteiten van eene conventionele trouwpartij. Mochten de menschen later vragen waarom ge in Spanje en niet in Engeland zijt getrouwd, dan zal het aan mij staan daarop het antwoord te geven.

— Maar tante, en Octavia en Wilfred, — wat zullen die er wel van denken?

— Net wat zij verkiezen — dat staat hun vrij. Voor hen is het noodig gedaan. Mijne zuster Margaret woont niet langer bij mij in, maar in een huisje van hare eigen keus — te Bernes. Het is niet zoo heel in de buurt van Tungley, maar dicht bij Wilfred's kantoor in de City, — en dat is voor uw tante toch de hoofdzaak. Want zoolang ge weet, is Wilfred voor haar de zon en de maan en de sterren.

— Ach ja, die arme tante! Als ooit eene moeder hare kinderen heeft ver-goden, dan is zij het wel.

— Vegoding is nog iets anders dan liefde, merkte Sir William op. Maar

nieuwigheid van den dag! Men leert deze vormen voor damenboeden namelijk in de Beroepscholen voor meisjes maken. De hoeden zijn licht als een veertje, zijn waarlijk prachtig. Zij lijken op dik slroo, kunnen in alle kleurenschakeringen en modellen verveerdigd worden, en kosten van grondstof (het papier dus), slechts 25 centiem. Er is evenwel heel wat werk aan.

Maar als het regent.

GROOTHANDEL IN WIJNEN. — BERICHT AAN DE VERKOPPERS. — Heel bijzonderlijk aan te bevelen de « Château Canteloup », beste geclasseerde burgerwijn van St Estéphe, Médoc, eerste prijs van den landbouwwedstrijd van Médoc. Buitengewone wijn, gewonnen door bijzondere zorgen. Dringend verzocht niet te verwarren met andere wijnen van het oud huis L. en J. HYE DE CROM (Naamlooze Maatschappij). — Château Canteloup, St Estéphe (Médoc), Gironde, Frankrijk.

HOE MEN APEN VANGT. — De inwoerers van Senaar, zoo verhaalde indertijd een Fransch blad, volgen een eigenaardige wijze om apen levend te vangen. Zij plaatsen onder een boom, waaru deze dier, verblijven houden, een emmer met bedwelmenden drank ver-mengd met honing. De apen komen naar beuden en drinken met volle teugen, doch in zeer korten tijd zijn ze zoo dronken, dat ze op de plaats blijven liggen. Dan komt de apenvanger die de dronken diere op een wagen laadt en — met de vrijheid der apen is 't voorgoed gedaan.

EEN tanige schoolmeester vroeg verleden week in de klas: Wat is de kleur der onschuld?

Algemeen zwijgen.

— Wat is de kleur van mijne huid?

— De klas in koor. — Geel!

— VOORZITTER — En was het een groote of kleine ezel?

— Getuige. — Wel, zoo iets van uwe groote, menheer.

(De betichte werd vrij gesproken.)

WEIGERT alle andere produkten en vereischt dat men u de echte borstpastil Walthery geve, het aangenaamste, het bestkoope van alle geneesmiddelen van hoest. 1 fr. de doos.

HET was in de maand October, Ons Heeren St-Pieter bekoord door het schoon weder, trokken naar den buiten om eene wandeling te doen. Al klappende, kwamen zij bij een boerenhofstee waar de boer bezig was met een varken te slachten.

— Wel, meester, zei St-Pieter, ik zou waarlijk willen dat gij van den boer eene hesp kochtet, ik heb er zulken trok naar.

— Ik wil wel, zei Ons Heer. Hij kocht de schoonste hesp van dat varken en zij trokken naar huis.

Als zij in den hemel kwamen, St-Pieter die meede eens goed te smullen, lei het mes en het brood gereed, maar Ons Heer zei:

— Pieter, man, die hesp gaan wij nu niet opeten. Wij gaan ze sparen tot er van zijn leven eens een advocaat naar

— wat zullen wij daar verder nog van zegen? — Niemand kan met er geven dan in hem is.

Later sprak Rosamunde nog, aarzelend en met zichtbare pijn, over den anoniemen brief.

— Ik heb een anoniemen brief ontvangen, vader, begon zij, die mij heel veel leed heeft gedaan. Het was tijdens uwe afwezigheid.

— Ja ja, ik weet er van, zegde Sir William.

— Ge weet er van? — Hoe is dat mogelijk? — Ik had hem u bij uwe thuiskomst willen laten zien, maar bij de overhaasting van mijn vertrek met moeder heb ik hem verloren.

Ik weet althans niet waar hij gebleven is.

— Ik wel, mijn kind. Het ding is in mijne handen gekomen. Een gemeene insinuatie, waarschijnlijk het werk van een gek, of van een afperser. — en overigens van een betekenissen hoegenaamd. Aan zulke dingen staet iedereen bloot. Maar ge zijt toch verstandig genoeg om u niets ervan aan te trekken? — Kom, aan, wij sturen gauw eene boodschap aan Ronald. En dan zal de zon weer schijn-n over ten minste twee gelukkige menschenkinderen op deze wereld.

Het geschiedde acht dagen later, dat men in de huwelijkskolom van de Times de volgende mededeeling las, heel kort en zakelijk, maar voor de betrokkene personen geheel voldoende:

« Op den 1 Juni, in de Engelsche ambassade te Madrid: Ronald, eenige zoon van Sir Henry Hulstwad, van Hyde Park Gardens, en Rosamunde, eenige dochter van Sir William Rayson, van Tungley Manor, Houlton-Thames ».

— Ach ja, die arme tante! Als ooit eene moeder hare kinderen heeft ver-goden, dan is zij het wel.

— Vegoding is nog iets anders dan liefde, merkte Sir William op. Maar

— wat zullen wij daar verder nog van zegen? — Niemand kan met er geven dan in hem is.

Later sprak Rosamunde nog, aarzelend en met zichtbare pijn, over den anoniemen brief.

— Ik heb een anoniemen brief ontvangen, vader, begon zij, die mij heel veel leed heeft gedaan. Het was tijdens uwe afwezigheid.

— Ja ja, ik weet er van, zegde Sir William.

— Ge weet er van? — Hoe is dat mogelijk? — Ik had hem u bij uwe thuiskomst willen laten zien, maar bij de overhaasting van mijn vertrek met moeder heb ik hem verloren.

Ik weet althans niet waar hij gebleven is.

— Ik wel, mijn kind. Het ding is in mijne handen gekomen. Een gemeene insinuatie, waarschijnlijk het werk van een gek, of van een afperser. — en overigens van een betekenissen hoegenaamd. Aan zulke dingen staet iedereen bloot. Maar ge zijt toch verstandig genoeg om u niets ervan aan te trekken? — Kom, aan, wij sturen gauw eene boodschap aan Ronald. En dan zal de zon weer schijn-n over ten minste twee gelukkige menschenkinderen op deze wereld.

Het geschiedde acht dagen later, dat men in de huwelijkskolom van de Times de volgende mededeeling las, heel kort en zakelijk, maar voor de betrokkene personen geheel voldoende:

« Op den 1 Juni, in de Engelsche ambassade te Madrid: Ronald, eenige zoon van Sir Henry Hulstwad, van Hyde Park Gardens, en Rosamunde, eenige dochter van Sir William Rayson, van Tungley Manor, Houlton-Thames ».